

Život v čistotě a posvěcení

Rožnov, Střítež: 25.2.2018

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: 1 K 6, 12 – 20

Text: 1 Tes 4, 1 – 8

Konečně vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši, abyste vždy více prospívali v tom, co jste od nás přijali a co už také činíte: žijte tak, abyste se líbili Bohu. Vždyť víte, které příkazy jsme vám dali od Pána Ježíše. Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou, ne ve vášnivé chtivosti jako pohané, kteří neznají Boha. Ať nikdo v této věci nevybočuje z mezí a neklame svého bratra, protože Pán ztrestá takové jednání, jak jsme vám už dříve řekli a dosvědčili. Vždyť Bůh nás nepovolal k nečistotě, nýbrž k posvěcení. Kdo tím pohrdá, nepohrdá člověkem, nýbrž Bohem, jenž vám dává svého svatého Ducha.

Protože jsem na evangelijní perikopu pro druhou postní neděli kázal v loňském roce, nezbývá mi, než kázat letos na perikopu epištolní. Ovšem nevím si s ní moc rady. Respektive věděl bych si rady, kdyby se jednalo o sjezd mládeže, setkání třicátníků nebo přípravu snoubenců na manželství. Ale na bohoslužbách moc nevím, jak přiměřeně kázat na text, jehož tématem je erotika. Nicméně církev vybrala právě tento text, i když to asi není aktuální téma pro každého tady na bohoslužbách. Na vás, komu to není určeno, se dostane zas jindy.

Hned v úvodu se dozvídáme, že jde o napomenutí. Avšak řečené velmi mírně, laskavě a taktně. V řečtině to slovo dokonce znamená totéž co povzbuzení, pozvání, prosba či výzva. Tedy prosíme a zveme vás k tomu, píše apoštol, abyste ještě více rozvíjeli to, co jste od nás přijali a co už vlastně také děláte: žijte tak, abyste se líbili Bohu. Tzn. zavádějte apoštolské učení do praktického života. Dotáhněte Kristova přikázání do důsledků. Vždyť víte, které příkazy jsme vám dali od Pána Ježíše. A nebyly to příkazy jen o tom, jak se modlit, jak se postit nebo jak nelhat či nekrást. Víra ovlivňuje i jiné, zcela konkrétní oblasti života, které jsou přirozeně lidské.

„Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou, ne ve vášnivé chtivosti jako pohané, kteří neznají Boha.“ Tady je třeba si uvědomit, že apoštol nepíše židům do Jeruzaléma, ale bývalým pohanům do Tesaloniky. A pohané, kteří neznají pravého Boha, mají přece jen jiná měřítká než Boží lid, který zná Boží přikázání a byl jimi formován po staletí. To platí dodnes. I dnešní „necírkevní“ společnost žije podle jiných měřítek než podle toho, k čemu nás vychovává bible. A jistě ani dnešní křesťané nežijí v nějaké sterilní bublině, nýbrž uprostřed tohoto světa, který na ně působí, který je ovlivňuje a formuje. Všichni křesťané stejně jako ti nově obrácení v Tesalonice, potřebují slyšet, že i v tak intimní oblasti, jako je manželské soužití, platí nějaké Boží řády. A protože to není samozřejmé, je třeba o tom mluvit, i když spíše než téma pro kázání je to téma pro pastorační rozhovor. Vždy znovu totiž zjišťujeme, že i pro křesťany jsou Boží přikázání v této oblasti neznámá, překvapivá či dokonce nepochopitelná. To se týká zejména pojmu „smilství“, což je obecné označení jakéhokoliv nelegitimního pohlavního styku. Ekumenický překlad na tomto místě překládá řecké slovo „porneia“ poněkud obecněji jako necudnost, tedy nestydatost, nemravnost.

Ani v dalším verši se ekumeničtí překladatelé neodvážili doslovného překladu, který raději vyjadřují opisem: „každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou.“ Apoštol Pavel ve skutečnosti píše řecky velmi lidově: „aby každý z vás uměl zacházet takřikajíc se svým ‚nádobíčkem‘, ve svatosti a úctě“. Jak se dá intimně žít ve svatosti? Myslím, že to neznamená, jak radila jedna brožurka, zahájit předeheru svatební noci speciální modlitbou. Spíše ten verš chápou tak, že ani při té lidsky nejpřirozenější činnosti není třeba odkládat svou svatost. Ani intimita manželského života není vydělena z života křesťanského, neřku-li, že by jej dokonce nějak znesvěcovala. Svatosť v bibli neoznačuje puritánství. Svatosť znamená prostě patřit Pánu Bohu. A apoštol mluví jednoduše a na rovinu: Umějte zacházet v rámci své svatosti i se svou vlastní sexualitou.

Čteme také, že se nemáme nechat unést vášnivou chtivostí. Tím se rozhodně nemyslí, aby se z intimního života vytratil žár lásky. Spíše apoštol upozorňuje, že existují mantinely, které vášně usměrňují a že člověk v zájmu zachování pravé lásky nemůže mít všechno, k čemu jej táhne jeho přirozenost. Čteme: „Ať nikdo v této věci nevybočuje z mezí a neklame svého bratra.“ Doslova tam stojí: „ať svého bratra nepodvádí“. Žádná tzv. volná láska nemá v křesťanství místo. Mluví-li apoštol v této souvislosti o Božím trestu, myslí se tím spíše samotné následky takového bezuzdného jednání, které se člověku prostě vymstí.

„Vždyť Bůh nás nepovolal k nečistotě, nýbrž k posvěcení“ čteme dále. Jaký je rozdíl mezi nečistotou a svatostí? Svatost v bibli neznamena mravní dokonalost, jak si mnozí lidé myslí. Být svatý znamená prostě být oddělený pro Pána Boha. Ale ne tak, že něco ze svého života vyčlením pro Boha, a jiné oblasti života ponechám vlivu světa. Posvěcování spočívá v tom, zahrnovat všechny oblasti života pod Boží správu. Přestat už jednou provždy s rozdělováním svého života na věci náboženské a věci světské. Náležím-li Bohu, pak mu náležím se vším, co mám a co dělám. Bůh nás povolal k tomu, abychom s ním sdíleli opravdu všechno. Je s podivem, jak úzkostlivě se někteří lidé chrání před viry a bakteriemi, a v tomto chřipkovém období je to zcela pochopitelné, jenže zároveň klidně na sebe nechají působit vše, co může nějakým způsobem nakazit jejich svatost. Apoštol Jakub píše, že mezi znaky pravé a čisté zbožnosti patří rovněž chránit se před poskvrnou světa. Tady někde zřejmě leží důvod, proč stará církev zařadila tento oddíl do postní doby, které je časem pokání, a duchovního očištění. Neznamena to, že bychom museli v postním období na čas upustit od věcí a činností, které zdánlivě s Pánem Bohem nesouvisí, ale že bychom měli i tyto věci uvádět do souladu s Božími rády a Boží vůlí. To máme samozřejmě dělat stále. Postní období nás na tuto potřebu jen ještě více upomíná.

Shrnuto a podtrženo: „Zijte tak, abyste se líbili Bohu.“ To je výzva apoštola Pavla i celého postního období. Křesťané, zvláště pod silným tlakem svého okolí, byli vždy vystaveni pokušení, rezignovat na posvěcování svého života a neřešit svoji duchovní ušpiněnost. Apoštol přitom na nás nechce působit jako nějaký mravokárce. Nejde mu o to, aby byl respektován jako jakási morální a duchovní autorita. On zdůrazňuje: „Kdo tím pohrdá, nepohrdá člověkem, nýbrž Bohem, jenž vám dává svého svatého Ducha.“ Duch svatý je dán křesťanům proto, aby je vedl k posvěcování života. Duch svatý nepatří do duchovních sfér. Jeho chrámem nejsou nebesa, nýbrž – považte – naše tělo! Apoštol Pavel na jiném místě Nového zákona píše: „Nevíte snad, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Proto svým tělem oslavujte Boha!“

Bratři a sestry, z toho co bylo řečeno, plyne k zapamatování následující: dnešní perikopa, která připadla na tuto neděli, v žádném případě nedémonizuje určité oblasti lidského života, natož aby z nich činila nedotknutelné tabu. Naopak nás vyzývá k jejich posvěcování a očištění. A také k tomu, abychom se nerozpakovali o těchto věcech mluvit a vnášet do nich světlo biblického poselství, ať už je to aktuální pro nás samé nebo už jen třeba pro naše potomky.

Modlitba: *Pane, neprosíme, abys nás vzal ze světa, ale abys nás zachoval od zlého. Posvět' nás pravdou; tvoje slovo je pravda. Dej, ať žijeme tak, jak se to líbí tobě. V souladu s vírou, že tys' položil život za to, abychom už hříchu neotročili, ale vydali se na cestu nového života. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Bože Otče, děkujeme za trpělivost, kterou s námi máš. Za to, že nad námi nelámeš hůl, i když toho tolik pokazíme. Dej ať i my dovedeme mít trpělivost, ať nechceme všechno a hned. Dej, ať máme trpělivost i sami se sebou, se svými chybami, se svými špatnými možnostmi. Prosíme o trpělivost s druhými, když se nám zdá, že nejsou takoví, jací by být měli. Modlíme se za naše potomky, za děti, které vyrůstají do tobo světa. Modlíme se za mládež v našem sboru, ukazuj jim cestu, kterou si mají volit. Modlíme se za manžele, aby si byli věrni a prokazovali si navzájem úctu a pravou lásku. Pane, prosíme o dar otevřenosti, ať se před tebou neskrýváme. Dej, ať se umíme sdílet i zachovávat důvěrnost. Ať umíme přiznávat své prohry a přijímat odpuštění. Dej, ať víme, kdy je potřeba promluvit a kdy mlčet. Dej, ať máme důvěru především k tobě, našemu nebeskému Otci. V té důvěře se chceme modlit: Otče náš...*